
احساس خبري کوي

Ketabton.com

ليکوال:
همت تکل

مومند خپرندويه ټولنه - جلال اباد، ننگرهار

مومند خپرندويه ټولنه، حاجي گل پلازه، پښتونستان واټ، جلال آباد - ننگرهار

info@momandbook.com - www.fb.com/momand626161

۰۷۸۱۶۲۶۱۶۱ - ۰۷۰۰۶۲۶۱۶۱ - ۰۷۷۷۶۲۶۱۶۱

د کتاب ځانگړنې:

د کتاب نوم: احساس خبرې کوي - ۰۷۷۸۳۱۲۱۲۰

Himmatsalarzai@gamil.com

ليکوال: همت تکل

کمپوز چارې او پښتۍ ډيزاين: ليکوال

ډيزاين چارې: ايمليار ساجد

چاپ کال: ۱۳۹۷ ل - ۲۰۱۸ م

چاپ وار: لومړی

د چاپ شمېر: زر ټوکه (۱۰۰۰)

د چاپ حقوق له خپرندويي ټولني سره خوندي دي.

کابل: اصلاح افکار، دارالسلام، مستقبل، پکتوس، اکسوس او سروش کتابپلورنځی.

پکتیکا: مجاهد او آريانا کتابپلورنځی.

کندهار: امير کروړ، افغان او عرفان کتابپلورنځی.

خوست: غرغښت، رحيمي، سباوون، ژوندون، ابدالي، لېوال، غازي او شېخ زید کتابپلورنځی.

هلمند: سيد جمال الدين او تاج منور کتابپلورنځی.

پکتيا: علمي او روحاني بابا کتابپلورنځی.

غزني: قیومي کتابپلورنځی.

لغمان: یونس کتابپلورنځی.

مزار شريف: ثقافت کتابپلورنځی.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

www.moreinnovations.com

ڊالی

پلار ته مڻ! چي ڊ چارو تر سره ڪولو ڪي يي زوروتيا رانڊولي.
گراني مور ته مڻ! چي هر ڪله په ژوند ڪي لوڊلي يي بڀرته يي پورته
ڪڍي يي.

سريزه

د ادبياتو لويه موخه دا ده چې په انساني نړۍ کې فکري تنوير رامنځته کړي، روغ فکر وړاندې کړي او د قلم په ژبه فکر وپالي. د شعر او نثر کشتۍ د همدې موخې لپاره د ژوندانه په سمندر کې سفر کوي. په ادبياتو کې کمال دا وي چې عادي خبرې د هنريت په جوهر پسولي او د معنويت رنگ ورکوي. کله چې خبرې هنري وي زړه ته لاره پيدا کوي او پر زړه حکومت کوي .

دلته موږ د ښاغلي همت (تکل) هغه وجيزې او ادبي ټوټې په لاس کې لرو چې ده. ذهن په کار اچولې په کتابگوټي کې ښه مفاهم په ادبي روانه ژبه ليکل شوي او د معنوي له کيسې پرده پورته کوي. دا ډول لنډې او وړې ادبي ټوټې په اسانه فکر انتقالولای شي، په اسانه مفاهم وړاندې کولای او افکار فتحه کولای شي .

خو ما چې ولوستل روانه ژبه ليکل شوي ، عام فهمه او له ادبي جوهره برخمنه ده. زه ښاغلي همت ته په دې برخه کې لا زيات بریا غواړم، هيله مې دا ده چې لا ډېر اثار وليکې او د خپلې ټولنې ته يې وړاندې کړي .

په پای کې ښاغلي همت ته د دې ليکل شوې کتاب له امله مبارکي وایم او په راتلونکې کې يې د نورو برياوو په هيله يم .

درنښت

سيد امرالله امېد

مور!

وياړم چې تاسو لرم
او ماته مومینه راکړې ده
الله دې راته ژوندی لره

مورې!

د گلونو باغ ته لاړم ستا لپاره مې گل لټولو
پوه نه وم، چې هغه هم خزان وهلی
نن مې ازموینه ده
داسې ازموینه، چې ستا لاسته راوړلو ثمره نن په لاس راځي

هر یو درد درته ما درکړی دی
غواړم چې هر درد مو هېر کړم
نور درنه ځم.

تا ژمنه کړې وه، چې همپشه به ستاسو سره يم
ته هم لارې او ژمنه دې هم پوره نکره
ستاسو سره ما دومره بد کړي وو؟

خبرنگار ویه ټولنه

ستا ډېرې خاطرې زما په ژوند تېرې شوې
که چېرته تاسو نه وای، زه نشم کولای چې ستاسو خاطر و سره وخت تېر
کړم.

همېشه به دې راته ویل، چې زما څخه لېرې لاړ شه
نن درنه دومره لېرې ځم
چې، دوباره په راگرځېدو مې ونه پېژنې

راشه نن مې د زړه دنیا بدله کړه
غاړه راته راکړه
غواړم تېرخوند مې دمودو وروسته تازه کړم
هله راشه! چې ډېر یوازې شوی يم
ته راشه، غواړم چې په غېږ کې دې کلک ونیسم
زما د ژوند هره هیله تا پورې تړلی شوې ده

دا وگوره! دا ستا زړه دی
خپل زړه یادوم
ستا د اوسېدو یواځنی ځای
چې هیڅکله به یې بل چاته ورنکړم
ته راشه زړه مې وگوره
نن یې څومره یادولې
دا وگوره ستا د پاره مې څومره ځان جوړ کړی دی
پوهېږم چې په مینه مې په غېږه کې نیسي

قلمه! تا کې هم رحم نشته

لږ رحم وکړه

د خاطراتو په کتابچه کې راته د درد لیکلو توان ځان کې پیدا کړه

نوې ورځې له پیل سره د نوي ژوند خوبونه مې لیدل

خبر نه ومه، چې خپل ژوند مې جوړ نکړ او ژوند مې د لاسه ورکړو

هره خاطره دې راته ځانگړې مینه راکوي

خوب هم ستا د خیالونو په ټال مې زنگوي

ایا پوهیږي؟

زړه مې غواړي همپشه پدې ټال کې وزانگم

ای!

ته ولې ورځ تر بلې بنکلې کېږي

سینې ته مې نژدې کړه

ورته مې وویل، ته راته په بنکلو سترگو گوري

څومره په مشکل سره مې ستا زړه تر لاسه کړو

خو ستا د زړه د ساتلو هنرمې یاد نکړو

هغه به څه کړمه اوس

هغه د بل د کور شوه

غواړم چې هېره یې کړم

خو څه وکړم زړه مې فیصله د پرېښودو نه مني

نن هم هماغه ورځ ده

هغه ورځ چې تاسو خپل د مينې ثبوت راکړ

هغه ورځ مې اوس هم ياده ده

باران و

او ځان مې ستا لپاره په سينه وويشتو

دا چې مړ نشوم پوره مې نه وه

اخ!

ستا په سر مې خپله کورنۍ پرېښوده

نن تاسو زه پرېښودم

دوکه مو وکړه

زه او آسمان يو شی يو بس کله چې ځمکه خفه شي، نو آسمان يې په

حال ژاړي

او زه چې کله خپه شم، نو سترگې راسره ملتيا کوي

ای!

ته مه ژاړه!

ته ارام وکړه!

ستا پرځای نن آسمان راسره ملگرتيا کوي، هغه ماسره يوځای شروع کړې

ده

ای!

ته مه خاورې کېږه...

ستاځواني مې په خاورو نه پېرزو کېږي

زما تصویر ساده دی
خاموشه خاموشه موسکا نلري
که ته ورته خیر شي ډېرې کيسې پکې دي
ستا دلاس نښه هماغه قلم دی
چې د پوهنتون په پیل کې دې راکړ
او تر پایه یې راسره ملتیا وکړه
ډېر څه یې ولیکل خو؛ د زړه درد یې راته کم نکړ

هرڅه پیل او پای لري
زما دژوند پیل ته وې
مگر پای نه شوې!

د محبت کيسې پریده
نغوړم چې ستا سو سره یې پیل کړم
باور څنگه پرتا باور وکړم؟
کله چې ستاسره مخ شوې يم
رښتیا خبره مې نده اوریدلې.

ستا نوم څومره خوږ دی
کله چې یې څوک اخلي
روح مې ورسره تازه شي.

پلار!

ته يې چې نن دغه مقام په لاس لرم!

نغواړم چې بې ستا ژوند وکړم.

هره لوبه چې کوی راسره

وکړه خو؛ د لوبې پرینودل هم

بايللو کې راځي.

ما مه پرېږده که زما د پرینودو

تصميم لري!؟

کېدای شي دا نړۍ پرېږدم.

پوهه! دا وايې زما تر لاسه کول ستا ژوند ښه کول دي

هڅه وکړه چې نوره هم تر لاسه کړی.

ټولی خاطرې د ځان سره وساته

کېدای شي! چې يوه ورځ

مي دنشتون احساس وکړې.

د کتاب لوستلو سره ته راياډ شي

!ه!

نه پوهېږم

داسې څه دي تا کې چې هروخت مو يادومه!؟

مخبرتيک وپه ټولنه

زما د ژوند سرمايه ته يې

!ه!

ته ولې ما دځان نه جدا کوي!؟

تا خو ما سره ډېرې ژمنې کړې وې.

نن د سولې ورځ ده

راځه چې سوله وکړو

هيوادموسولې ته اړتيا لري

تا راته ډېرې خاطرې دځان سره پرېښودې،

نه پوهېږم ستا ژوند سره کومې خاطرې تړلې شويدي!؟

نن مې د فيسبوک نړۍ ته خپل تصوير پورته کړ، وگورم چې څوک زما د

ژوند انځور مطالعه کوي.

خاطره! دا ليکلوته اړتيا نلري چې په کتاب کې وليکي. کوشش وکړه چې

خاطري په ذهن کې وساتي.

موده وروسته مې قلم را پورته کړ،

نن به درته ډېرڅه وليکم

مگرهغه څه نشم پکې ليکلی کوم

چې درد نوم لري،

ځکه درد خو تا را کړ.

نن مې ډېر وځنډل تاسره،
ځکه چې ترڅنگ مې وي.

مسافراومینه اوجدایی څخه ډېر راته گرانه ده
هیڅ یویا دمو راسره نشته چې وخت ورسره تیر کړم
نن مې را یاد شو هغه تیروخت
بڼه ډېرمې وژړل،
اوس راسره نه یې خوستا دهرې ورځې کیسوسره عادت شوې ومه.

ای!

ته راشه وگوره نن مې زړه درته څه وایې
هغه تاته ډېرڅه ویل لري
خوستا لوری ورځ تربلې درد ورکوي
اوففف درد!!

تاماته درد راکړاولاړې!

ظالمه! اول به دې ویلي وای چې له ژونده مې لرې لاړ شه!

زه به څنگه تنها خپل ژوند مخکې یوسم؟

کله چې تاخپل ژوند گڼم!

لاس مې پرېږده!

خپرنک ویه ټولنه

سوله دهریو افغان هیله ده!

نه غواړم چې، لاس مې ستا د لاس سره عادت شي،

داسې نه چې پریمېردي بیا به دې هېرولی نشم....

نن مې لمونځ کې رایاد شوي!

ومي غوښتل دعا درته وکړم!

خو نه؛ داسې ونه شول، ځکه تاسو چې کوم درد راکړی دهرولو نه

دی.....

نن دې دواړه لاسونه زما په لاس کې راکړه!

او سترگو ته دې ووايه چې بڼه ډېر مې سترگو ته وگوري،

نن مې موده وروسته سترگې تاته څه ويل لري.

نن خاموشه ورځ ده، آیا ویلی شي چې ولې!؟

نه، نه، ته څه پوهېږې، زه به درته وایمه تاسو زما د زړه نړۍ خرابه کړه.

نن دې راته ډالی راکړه ایا پوهېږې!؟

ستاډالی د نړۍ قدرته خوشحالي راکړه.

هغه خاطرې بڼه مطالعه کړه کومې چې مې ستاسره پریښودې

بیا ځان سره سوچ وکړه،

چې غلطي ستا او که زما وه!؟ چې یو بل څخه جدا شو.

خپرنک ویه ټولنه

!ه!

ته د وفا خبرې مکوه، تاسو زما ژوند زما څخه واخيسته.
نن راته وفا يادوي که چيرته تا د وفا په نوم څه پيژندای؟! زه به دې نه
پرېښودم!

اعتماد!

نن مې اعتماد هم ووژل شو،
کوم چې مې پرتا باندې کړی وو
نن دې راته زړه ډېر ودردو.

لفظونه!

ته هم د لفظونوپه شان دې دروغجن يې
تا خو ماته ډېر څه ويلي و؛ چې ستاسره به ترمرگه يم،
مگر نن دی تنها پرېښودم!

اوفففف ته مه ځه!

که ته لارې ستا په تلو راته دا نړۍ بې معنا ده،
نه غواړم چې پرته له تا په دې نړۍ کې ژوند وکړم.

نن مې د ژوند امتحان و،

ډېرڅه مې پکې حل کړل،

ستا د مينې هر سوال ته مې ځواب ورکړ؛

مگر ستا په زړه کې ځای پيدا کولو کې بريالی نشوم!

مینه!

ډېر لوی نوم دی خو؛ حقيقي مینه هغه ده،

چې تر واده ورسېږي!

ستا نشتون راته ډېر سخت دی

خو څه وکړم تا سره ژمنې مې چې کړې دي، يوازې مې نه پرېږدي.

بيلتون! داسې درد دی چې درمل يې ستا په شتون کې دیکه چيرته تا

سورا نه شي ډير زر به ومرم

دومره هم لرې نه يم،

څومره چې مې ته لريوالی احساسوي؛ نو

هيله کوم ژوند ته مې راشه.

ډېر درد گورم

نه پوهېږم گناه مې څه ده!؟.

کتاب! که غواړی چې تنهائي مو ونه خوروي

او تشوش مو کم وي کتاب مطالعه کړه.

زه په هغه ناروغی اخته يم،

کومه ناروغی باندې چې ستا په شتون کې اخته وم

کنسر يادوم!.

کبيرنک وپه ټولنه

نن ډېر خوشحاله راته بنکاري!

هو!

ځکه د مودو وروسته مې ستا سترگې وليدلې.

دومره مه مغروره کيږه يوه ورځ به د خاورو لاندې شي او غرور بدې

خاورې شي.

پرېږده مړه!

ستا به کوم، کوم

درد ته ژاړم!؟.

دا د لاس نښه د ځان سره وساته!

داسې وخت به راشي چې اړتيا ورته ولري.

کله قلم قاغذ چې راواخلمه

ډيرو دردېرم

حيران شم چې څه وليکم ما يو سه بيرته کيدم.

اې!

زه ډېر خوشبخته يم

ته پوهېږې چې ولې؟

ځکه چې تا د ځان سره لرم، نو ځکه سکون احساسومه.

خپرنک وپه ټولنه

نن د مئینانو ورځ ده،
زه به تاته داسې ډالۍ درکړم
چې هر قدم کې دې ملتیا وکړي!

نن د مئینانو ورځ ده
زه به تاته داسې ډالۍ درکړم
چې زما نشتون کې هم زما ځای چاته ورنکړي!

ای!
نن نوی کال پیل کېږي
راځه دواړه هم د نوي
ژوند پیل وکړو!
ای!

نن خو راته وخانده
غواړم ستا دسروشونډو
خندا نن د نیردې وگورم!

ای!
ته مه ځه!

ستا تگ د تل لپاره ما ته درد راکوي.

خپرنک ویه ټولنه

کله کله بدی سیوري راسره ملتیا کوله

اوس د هغې هم نفرت لرم.

همپشه مې ستا خوشحالي غوښتې،

حکله ته مې د زړه دنیا یې!

نن شپه مې ستا تصویر سره

ډېرې خبرې وکړې،

هغه څه چې مې ترلاسه کول غوښتل لاسته رانغله!

ستا خدا،

ستا خبرې،

ستا د سترگو اشارې،

بس خاموشه خاموشي کې یې را باندې شپه سبا کړه!

زه به څومره مینه درکړم!؟

هغه مینه خو تا ووژله!

ای ربه!

ژوند د انسان دپاره دی

خو زه مو د ژوند کولو نور

ناهیلی شوم ستا بندگان هیڅ وفا نلري.

ډېرې ژمنې مو یو بل سره وکړې،

خوڅه وکړو، هرڅه موهېرکړل

چې نن یې د یادولو د پاره څه نه دي پاتې!

زه به څومره وفا درکړم!؟
ترکومه به ستا مينه په زړه کې وساتم!؟
ايا ته اوس هم زما په انتظار يې!؟

ته څومره دروغجن يې
څومره چې دې خپره بڼکلې ده،
هغومره دې زړه چټل دی.

اه! ته او مينه تا ما سره دوکه کړې ده،
مينه هغه ده چې سرته ورسېږي،
نه د مطلب دپاره، چې په نيمه کې انسان ته درد ورکړي!
راځه! چې نن سره ښې ډېرې کيسې وکړو په ژوند باور نشته
داسې نه چې ومړم!

ډېر خوشحاله يم چې تا د ځان سره لرم،
که ته نه وای!؟ زه به اوس په دې نړۍ کې څه وم!؟.

هره خاطره به دې له ځان سره وساتم،
پوهېږم؛

يوه ورځ به راشي چې ټولې به مې ملتيا وکړي.
خانده خنده!

دا هم احساس دی ستا په زړه کې
چې ستا خدا ماته نوره خوشحالي هم راکړي.

د مینې درد

مینه ډېر درد لري، که چېرې ورته ورسېږي، نو لري نه ده چې ټول عمر درته سکون او خوشالي درکړي.

لومړی ځل دی چې لاس دې په لاس کې نیسم، مه ډارېږه دا مې سپیڅلتیا ده چې تا ته یې درکوم.

ته لاړ شه څومره چې لري ځي، خو زما د زړه وزر هم ستا د زړه په دروازه کې انتظار دي او که نه زه سترگې له دې نړۍ پټوم، نه غواړم په هغه ځای کې واوسم چې ستا په خوشبو معطر نه وي.

داسې څه راته ووايه چې د ژوند تر پایه ورسره مشغولتیا وکړم او یا داسې نښه راکړه چې شپه او ورځ پرې سترگې موږم تردې مې د زړه ډب ډب پر ځای وي.

له کله چې تا پرېښودم، زړه مې په پښو کې رغړي، کاشکې تا زړه درلودی، نن به زه ستا دوه برابره نه ځوریدم.

هر څوک راته د وفا خبرې کوي، خو د وفا پر مطلب نه پوهیږي داسې لکه کوم صحرايي چې ستا د وجود طبابت کوي.

مینه هغه ده چې پای ولري او ته هم مینه تر مطلبه پورې مه کوه. تعهد وکړه چې د ژوند تر پایه دې پاييم.

ای!

کاش چې تصویر ته خو مې دې په برندو سترگو کتلی شوی، باور وکړه
ستا له تصویر مې هم سترگې ځمکې ته ځي، تصویر ته دې داسې خبرې
کوم لکه ستا حقيقي جسد، خو تصویر دې ویلو ته څه نه لري.
هره سندرې راته ستا یو یاد راتازه کوي، نه پوهېږم چې ستا

او

د سندرو تر منځ کومه اړیکه او راز دی.

ستا هغه تصویر مې میلمه دی چې نه دې غوښتل رایې کړې او په نه زړه
دې راته ونيو، او هغه هم زما د تنهایی لپاره.
زما لپاره ستا هرې ساه خاطرې ده خو هغه خاطرې به د اسرافیل شپېلی رانه
هېروي چې په تلو تلو کې دې زما اوبلنې سترگې ښکل کړې.

ستورو ته وگوره څومره په مینه له یو بل سره ژوند کوي تا له دې هم
عبرت وانه خيست او زه دې څومره د تنهایی په درشل کېنولم، کاشکې
مې ستا د بېلتون کیف درته لیکلی شوی.
خاموشه خاموشي ده نن شپه د سپي غپا هم نشته.

اه خدایه! دا دنیا څومره ښکلې ده، هرې شپه راته نوې کیسې کوی!

څه فکر کوي، هغه رنگونه به مې هېر شي چې ستا د ژوند نړۍ جوړوي؟
نه بلکې همدا رنگونه دي چې ستا تصویر ته ترې رنگ ورکوم.

خبرنگ ویکه پوښنه

دا باران خومره په خوند اوري، یاد دې شي چې دواړه لاس په لاس په
باران کې په خپلو قدمونو باندې د باران پوکاڼې ماتولې؟

خومره خوندوره فضا يې جوړه کړې وه، خاص زما او ستا لپاره باران
يادوم!

ملگرتيا! اسانه لفظ دی خو څوک به يې ستاتنه وکړي
هر يو چې اوگوری د لمر په څير اوسي چې سحر وياو مازيگر پريوځي.
نن به د خاطرې په کتابچه کې يو څه وليکم، اې هغه مينه چې لومړی مې
له تا سره پيل کړې وه د ژوند تر اخېره به ستا وي، ځکه چې زه ستا يم.

اه خومره خوږ لگي، هر يو څاڅکی لکه شبنم چې د گل په پاڼه ښکلی
ښکاري.

نن شپه باران ورپري، نن شپه له باران سره ښه ډېر ژاړم، نه غواړم چې
باران دې بې له ما شپه سبا کړي.

باران څه خوند لري،

هر يو څاڅکی يې د مين کھاني وايي.

اوف...ستا تصوير ته به بيا اوبسکې توی کړم، ځکه چې نن شپه باران د
ځمکې په درد ژاړي.

خپرونک ويه ټولنه

مور ستا په قدر هغه څوک
پوهیږی نن چې څوک مور
نلری خدایه هیڅوک بی مور
نکړی.

باران ته وگوره، کله چې مې ستا په درد اوبنکې بهول شروع کړل، باران
هم راسره د زړه خواله شروع کړه او نن شپه یې تر سحر راسره ملتیا وکړه.

زه به ولې نه ژاړم، دا وگوره اسمان هم له ما سره یواځې ژاړي، نه غواړي
چې تنها مې پرېږدي.

شپه تر نیما یې ورسیده
ماته اوس هم خوب نه راځي
ناست یم ستا د جدایې سندری اورم
خاموشه شپه نری باران
زه او ستا تصویر
او د غم او بیلتون سندری
دا نو څه ژوند شو؟
دا نو څه ډول مینه ده؟
چې هر یو یاد دې زما سره پرېښود
او شپې ورځې د بل تر څنگ تېروي

وخت به راشي ډېر به وژاړې
که نن زه ژاړم
ستا د ژړا وخت به هم راشي
خاموشه بڼه يم نه غواړم، چې ستا په زخمونو مالگه ووهم
دا وگوره! شپه تېرېږي
مگر ستا يادونه مې هيڅ نه پرېږدي.

ربه! دا څه وخت شو
چې شپه هم بې د ياره تېروم

ته ويده او زه وينې
دا هم ظلم دی چې ته يې له ماسره کوي.
هغه زړه چې زما لپاره جوړ وو
نن هغه زړه د بل د ژوند د جوړېدو هڅه کوي.

پوهېږم! چې اوس هم ستا په زړه کې ځای لرم خو څه وکړم، تا خپل ژوند
د بل سره جوړ کړ.

اه! نن په خدا راسره مخ شوې
تاسو خپله ياست که خوب وينم
داسې خونده چې بيا لاره شي.
نړۍ به پرېږدم، ځکه چې ژمنه مې کړې وه
چې ستا په تلو به داسې پرېکړه وکړم.

وخانده! خومره بڼه در سره ښکاري
همدا خدا ده چې ماته خوشحالي راپه برخه کوي.

راځه چې جوړه وکړو
تر څو به خفه او د يو بل څخه لېرې ژوند کوو.
نن مې ژوند بدل شو پوهېږې!
ځکه، ژوند ته مې ته راغلي.

انځور موبنکلی راغلی پوهېږې چې ولې؟ ځکه چې په لومړي ځل دې په
شونډو خدا گورم.

راشه، راشه زه ستا په انتظار يم
غواړم چې نن دې وگورم
سترگې مې د ډېرې مودې ستا د ليدو په انتظار دي.
هره ورځ واييم چې نن به سکون وکړم
خو نه!

زما په قسمت کې سکون نشته

زه مطالعه کوم، غواړم چې راتلونکي مې روښانه اوسي
همدا تعليم دی چې زما د ژوند په جوړولو کې زما سره مرسته کوي
نن د سولې لپاره مبارزه پيل کوم
همدا سوله ده چې هر افغان ته خوشحالي ورکولای شي

مور ستر نعمت دی

څوک چې د دې نعمت څخه بې برخې شوی اوس یې ارمان کوي

اخ!

څومره بڼکلي ډالی، چې همپشه ورته سترگې په لاره ومه

مینه درسره لرم، ژوند مې یې

همدا ته یې چې خوشحاله یم

که نه خپل خپلوان مې ټول راته درد راکوي

څه مو وویل؟ نه دې پېژنم!

اخ! دا څه اورم تاسو زما ژوند هستی

نن راته وايې، نه دې پېژنم

موسکا وکړه، چې روح مې ډېر نارامه دی

غواړم چې زړه مې ستا په موسکا راژوندي شي.

اخ!

ودې خندل

ډیر خوشحاله شوم، پوه شوم

تاته د تېر په څېر مهم یم.

هڅه مې هیڅکله بې ځایه نده

غواړم تاته ډېرې خوشحالی درکړم

غواړم ژوند مو بدل کړم

همپشه خدا در په برخه کړم.

قلم او کتاب

همدا دوه نه جلا کېدونکي دي
راځئ! چې د قلم او کتاب په انتخاب خپل سرنوشت وټاکو
قلم به پورته کړم، ډېر څه به وليکم
يو اځني څه چې د ليکلو توان يې نلري
زما درد دی

کله داسې وځاندم، چې خدا مې درد پيل کړي
خو ستا په يادولو هر څه هير شي
هغه يوه خبره، چې همېشه راته ستا خدا يادوي
هغه الفاظ، چې ستاسو د اخلاقونمايندگي کوي، داهرڅه به وغورځوم،
هېڅ مې د درد دوا نه شوه

نن راشه چې اختر دی
گوره! د يو کال خفگان وروسته هم ستا د غېرې په ارمان يم.

هره خوشحالي مې پيدا کړه
خو کومه خوشحالي چې زموږ د مور په خوشحالي کې وه، هغه مې پيدا
نکړه

همېشه کوبښې وکړئ، چې مور خوشحاله وساتئ
مور ده چې نړۍ پرې اباده ده

خپرونک ويه ټولنه

اخ!

ولې به نه خاندم

ته وگوره! يار مې راته خومره بڼې کيسې کوي.

اخ!

ستا په قدر نه پوهېږم، نن چې دې سترگې پټې دي، پوه شوم

چې مور لويه هستي، مور نړۍ ده.

سوله ژوند دی، سوله سکون دی

سوله هغه څه ده، چې د هر افغان په خوله خدا راولي.

نوم يې ډېراورم، لا ليدلی مې نده!

سوله!

نن خاموشه، خاموشي ده نه پوهېږم

چې دا زړه مې ولې داسې ناقراره دی

ته راشه، که ستا په ليدو سره لږ آرامه شي

غواړم همېشه ستا سره اوسم

ځکه يوازې ارمان مې ستا په څنگ کې اوسېدل ديږ

ای! ته ژوند وکړه

خو لومړی د ژوند کولو هنر زده کړه

اختر هم تېر شوخوڅه وکړم،

نه مې ستادليدوارمان پوره شو او نه مې ستادغېږې.

اخ!

اختردا څومره بختوردي ستا په راتلو مې د مودو مسافر هم را په کور شو.

د مودو وروسته يې راته دوه خوشحالي راکړې

ديدن او غاړه.

زه او اختر، هيڅکله نه جوړيږو

اختر بڼه ډېره مينه ورکوي هر يو ته

خو زه، هيچا ته مينه نشم ورکولای

هر څه کوي وکړه

ژمنه کوم چې ستا سره په هر قدم کې ملتيا کوم.

تا ژمنه کړې وه، چې بدلون کوم

بدلون مو دا دی، چې د تل لپاره رانه جلا شوي

اختر راغلی ضرور به راځي

راسره ژمنه دې د ليدو کړې

تېره ورځ مې بڼه راپه زړه شوې

ما ويل مسج درته وکړم

خو نه! هغه خبره مې راياده شوه، چې ويل

پر تا نور باور نلرم.

ای! راشه داسې ځای ته به لاړ شو چې زه او ته يو

همېشه به خوشحاله يو، نه غواړو چې پدې نړۍ کې غمجن وگرځو

باور ډېر په مشکله جوړېږي
غواړم، چې خپل باوردتل لپاره وساتم.

قلم مې لاس کې دی، غوښتل مې یو څه درته ولیکم
خو نه، قلم مې راته اجازه رانکړه.

د وفا راته مه وایه

همدا د وفا په نوم دې ټول عمر راته دوکه راکړه.

درد

هغه درد چې ما درکړو

زما د درد په بدل کې تا راته تل پاتې درد راکړو

هغه نن په غوسه راته وویل

تاسو زما ژوند خراب کړ

د تل لپاره مو درد راکړ

څومره چې لېرې یې پوهېږم چې په زړه کې مو ژوند کوم

نشي کولای چې هېرې کړي

یو ارمان غوښتل می چې هیڅکله د مور د غیږی لری

نشم مگر نن مې مور نشته لری

لاړه صرف ژاړه ده راسره او بس

غواړم چې په سینه دې تل سر کېږدم

ستا د زړه ټکان سره مې زړه آرام وي

د خاطراتو د لیکلو لپاره مې ترې کتابچه وغوښته

راته یې پکې لیکلي وو

چې مینه درسره لرم، خو ستا د ترلاسه کولو باور نلرم.

هغه یادونه به څنگه هېر کړم

کوم چې د کال د لومړۍ تر اخره دې راته په پوهنتون کې پرېښوده.

نه اومه پوه چې لباسې مینه زما سره او د زړه مینه د مخاطب سره کوي.

راته وايې مینه مې! ومې خندل ورته مې وویل نه غواړم، بیا ووژل شم.

هغه ښکلا به څه کړې چې تاسو یې لرئ

د ښه انسان ښکلا د هغه اخلاق دي

نن یې حجاب کړی و

خو ومې نه پېژنده

نژدی شوه او راته یې وویل

نور دې نه ښم

ته سینگار وکړه

غواړم چې دا څرځل لپاره مو وگورم

غواړم چې مسافر شم

ستاد ښکلا تصویر له ځانه سره یوسم.

کتابچه يې راته راځړه
او په آرامه سره يې وويل
خيال کوه چې زړه مې پکې دی

خلکو راته ويل چې پرې باور مه کوه
دا مينه نه کوي، ما نه منله
نن پوه شوم، چې خلکو رښتيا ويل

نن يې د مودو وروسته يوه کتابچه راته ونيوله
په نا زړه مې ترې واخيسته
په لومړي سر کې يې ليکلي وو،
مينه در سره لرم
هغه ووژلم او رانه لاړه
نه پوهېږم!
چې ولې يې راسره داسې وکړه

نن مې وليدله لږه موسکې شوه
پوه شومه چې نه يم هير کړی.

هغه ورځ مې نه هېرېدونکې ورځ ده
چې سينې ته مې نژدې کړې.
هغه د لاس نښه دې هر وخت گورم
کوم چې تاسو په خپل لاس راته گل کړی دسمال راځړو.

هغه لومړی ځل نه وو، هغه به راته هره ورځ نوې ډالۍ راکوله پاکه
اوصادقه مينه پکې ليدل کېده.

د بام له سره يې په گل وويشم
راته يې وويل، ای!
دا مې د مينې نېنه
ما غوښتل چې خپل ژوند دې کړم
خو نه پوهېدم چې ته مينه نه مطلب لرې ځکه مې پرېښودلې.

پرېږده چې لاره شي
نه غواړم چې ستا په نوم نور ژوند وکړم.

کوم خوبونه چې مې تا سره ليدلي وو
هغه داسې سيلاب يوړل چې د رانيولو توان يې راکې نشته.
پوهېږم چې تنها خوشحاله يې
خو زما مينه بده مه گڼه
غواړم ستا سره يوازې شم.

هر څه مې پرېښودل
نورنه غواړم چې د چا په شتون وژاړم.

هره پرېکړه تاسو وکړه
نن بې وفا هم ما ته وايي.

ای!

غواړم څه درته ووايم
غواړم چې ستا نامه په خپلو وينو وليکم.

باران هم راته خوشحالي راکوي
ايا پوهېږې ولې؟

هيڅوک نه پوهېږي چې زه ژاړم.
ژوند د بنکلا نوم دی

کله چې ته راسره يې پوهېږې زه داسې فکر کوم، چې د نړۍ ټوله بنکلا
زما په برخه ده.

مرگ راته مه يادوه

زه خو ستا د لاسه هره ورځ مرمه.

زه به څو پورې تنها يم

نه پوهېږم

زما ژوند ولې داسې بې معنی دی

مينه د زړه نه کيږي

دا د سوال مينه خوند نکوي

چې هره ورځ خفه يې او زه مو پخلا کوم.

نن يې د تېر په څېر نه خندل

نه پوهېږم، چې ولې خاموشه رانه روانه شوه.

ای!

څه شوي دي ته مه ځه، ودرېره!

هغه ورځ مې هم يادېږي

چې ويل دي زورمئين په مخه راشي ورته نه گورم

نه پوهېدم، چې ته بل مئين هم لري

هغه به دا خبره بڼکلې اود شونډوپه سر کوله چې مينه مې يې، ژوند مې

سکون مې يې.

زه نه پوهېدم چې زما پرته نور د ياراني تارونه هم لري.

اخ! داولې موداسې وکړل!؟

هغه ناروغي چې تا پرې اخته کړی يم

تنهايي ده.

ای!

تاسو پريکړه وکړه چې پرته ستا هم ژوند کولای شم

او گورم تر کومه به زما څخه جلا گرځي.

تاسو ځي لارښئ ستاسو مخه ما نده نيولې که چېرته راوگرځېدې، نوډېره

دي ناوخته کړې وي.

خپرنک وپه ټولنه

وفا

اخ!

ته کومه وفا یادوی هغه چې خپلې کړې ژمنې دې پوره نکړې
زه ستا مینه هغه وخت گنم چې خپلې کړې ژمنې پوره کړې.
چې هغه وخت دې یادوم کله مواحساس زما د مینې وکړو.

د درواغو پیل خوتاسوو کړو

زه داوول نه ستاسوسره په ریښتیا روان وم.

ما چې خپله زړه مینه هیږه کړه

فکر دې وي یو ورځ تاسو هم بریالی کیږي.

مینه یوځل کیږي خو هیڅکله نه هیږیږي،

نو تاسو ولی زه هیږ کړم

ای!

زه درته په ریښتیا هم نه یادیرم

ولی دی زړه داسې کلک کړ

ته لارې خو زما ژوند دې هم د ځان سره یوړو.

نه پوهیږم چې ته مې څه وي

وخانده، ستا خدا سره زما د زړه ناروغي نوره هم کمیږي

احساس مې ندې وژل شوی

تاسو زما احساساتو سره لوبې کوئ

دومره مغروره هم مه اوسه

چې په زړه مې د مينې پر خای نفرت درته پيدا شي

ورشه هغه ته ووايه چې نن يې بيا ياد کړې

نن يې زاړه زخموڼه بيا تازه شول يو خُل يې د درد دوا نشته

نښه د لاس به هغه وخت وساتم چې ستاسو شتون موجود وي.

هغه مينه به زه څه کړم چې شروع هم په ژړا او ختم هم په ژړا

هغه ښکلا مه يادوه چې لباسي وي

اصلي ښکلا زه ستا په سترگو کې گورم

باور نه درلودل داسې ده چې مينه نلري

زما هره خبره تاسو بې باوره گنئ

ای! ته پوهېږې

اوس هغه صحت نلرم،

کوم چې ستا په شتون کې مې درلود

هغه خبرې اوس هم را په زړه شي

چې دواړه څنگ په څنگ به روان وو

او خبرې به مو کولې

را په زړه شوې
خو زړه ته مې وويلې
نور يې مه يادوه، ځکه اوس تاسو هم نه يادوي
ای!

ستا په مينه کې شاعر شوم
نور څه نه ليکم صرف ستا د بنکلا تعريف کوم.

سترگې دې داسې بنکلي دي
چې په ليدو يې هريونه زړه وړي.

تاسو همېش ويل، چې مينه لرم
هغه مينه دې څه شوه، چې نن يې تنها پرېښودم.

ستا تصوير به اوس څه کړم
زما د ژوند تصوير خوتا سوتمام کړ
نه پوهيږم چې ستاسو مينه څنگه هيږه کړم

هغه درمل چې ستا سره دي
په نړۍ کې نشته صرف ما ته خوشحالي راکوه

خپرنک وپه ټولنه

احساس خبرې کوي

موسکي شوه راته؛

ومي ويل څه دي؟

هيڅ ستا په سترگو کې مې مينه گورم

اخ! دا څه وايي دومره درته گران يم چې زما يادونه دې هر وخت

خوشحالي

نن يې وويل راشه

خوشحاله شوم چې سکون به راکړي

خبر نه وم چې د لاس نښې بيرته راکړي

هغه درد چې اوس درمل يې په نړۍ کې نشته مينه ده

خو ته يو ځل راته وځانده د تل لپاره به جوړشم.

اي! تاسو فيصله وکړئ د ياره خبره منم مگر بيا هم زما په مينه باورنه

کوي، څه وکړم؟

پوهيرم چې مينه د بل سره کوي

نه غواړم ستا دا لباسي خدا وگورم.

هغه مينه چې ستا په نوم مې تا سره پيل کړه ستا په نوم به يې پای ته

رسوم.

ناست يم ترهغه پوري

چې ترخوستاسو مسافري ورځې شپې ختمې شي

مینه ډیره خوږه ده خو درد یې هم مرگ دی
خدای دې څوک نه جدا کوي د خپلې مینې نه
اولنۍ مینه مې ته یې
غواړم ټول عمر دې په زړه کې وساتم
که جدا هم شوې ستا مینه به د بل شي.

هره اوبنکه مې ستا د پاربهیري خو خفه نه یم پوهیږم چې زما په سیر ستا
هم د حال دی

نه غواړم بې ستا ژوند وکړم
ستا پریکړه چې هرچا سره ژوند کوي
خو زه به ټول عمر ستا په نوم ژوند کوم.
ای! هغه مې هم مینه وه
خو څه وکړم، اوس مې د لاسه ورکړه.

که زما نه غیر ته بل انتخاب هم وکړي
بیا هم زه ستا سره مینه کوم
نه غواړم چې نړۍ را پورې وخاندي

هره شپه مې را په زړه شي
نور څوک راسره ملگرتیا نکړي چې اوبنکې وچې کړی بالبت مې راسره
ملگرتیا پیل کړي

مینه درسره لرم دومره مینه چې هیڅ اندازه نه لري

پوهیږې څومره؟

څومره چې ستا په تن کې روح وي.

تصویر دې دومره ښکل کړم

چې شونډې مې اخر ستا د تصویر رنگ واخلي

مینه د اوبښکو په بهېدو نه زیاتېږي

مینه د زړه خبرو په کولو زیاتېږي

نو هیله کوم، درد مه راکوه چې اوبښکې مې وبهېږي

زما اوبښکې ډېرې بې ارزښته هم نه دي

څومره چې ستا په مینه کې هر وخت بهېږي

هیڅکله مه وایه چې ستا شتون نه غواړم یوځلې که درنه جدا شوم

پوه به شي، چې څومره ارزښت درته لرم

د مینې په نوم زه اموخته یم

تاسو راته د ژوند کولو په معنی راته ویلی وو

ایا ژوند به داسې وي؟

چې همېشه مې د سترگو اوبښکې بهېږي

هغه یادونه مې اوس هیرکړل

کوم چې مې ستاسره امانت وو

غواړم چې نورتنها ژوند وکړم.

پوهېږم

اوس هم تصوير پسې هېندارې گورې
مگر ستا د بيلتون سره مې هر څه پرېښوده.

ته يوازې راشه

هغه تېرانخوردې اوس دپخواپه شان ندی غواړم چې تصوير دې واخلم

هر څه په اول ځل مې درته وويل

تاسوراسره منله

نو درد اوس د څه وجې راکوې

ژوند مې ځکه وایم

لنډ شو چې اوس رانه تاسو لاس واخيسته

زه اوس هم هغه کتاب گورم

کوم کې چې ستا د ژوند ټولې خاطرې ليکل شوي دي.

زما ژوند ستا لپاره بې معنی دی

خو ستا ژوند زما لپاره د ژوند کولو سکون راکوي

نه هيڅ څه دزغملو نه دي

وگوره! ستا هغه دردونه چې راکوي يې څنگه يې وزغمم.

هغه سترگې به زه څنگه له زړه وباسم

کومې سترگې چې زما د لاسه په سرو سترگو ژاړي

د الله نعمتونه ډير دى په هر څه شکر بايد ويستل شي
خو مور د ټولو لوى نعمت دى چې تل قدر پکار دى.
هغه انځور چې ستا په شتون مې پيل کړى و
نن ستا په نشتون نيمگړى پاتې دى
ته چې تللې ويلې به دې وای
ما نه غوښتل چې ستا د ژوند انځور دې نيمگړى وگورم.

زما د ژوند هره پاڼه ولوله
ستا د ژوند ټولې کيسې پکې ليکل شوي دي
هره خاطرېه تا ولې د خپل ژوند په کتاب کې ليکله
زه پوهېدم چې يوه ورځ مې پرېږدې
او د تل لپاره راڅخه جلا کېږي.

تا ويل چې مينه به درکړم خو ما درسره نه منله
پوه شوم، چې مينه يعنې ژوند، کوم چې ستا په سترگو کې يې گورم
هره خبره راته يوه نوې خاطرېه ده
نو هيله کوم راشه! غواړم ستا څخه نورې خاطرېه هم ولرم.

هره وعده چې دې کوله ما به خندل
ته به غوسه شوې
نن پوه شوې، زما د خدا لامل دا و
چې ستا وعدې دروغ دي
نه دې پرېږدم ما ستاسو سره ژمنه کړې ده خوتاسو زه ولې پرېښودم.

سترگې دې اوس هم زما په سترگو کې ورځ تر بلې ستا د مخ انحور
جوړوي

زما دې د زړه نړۍ راورانه کړه

ژوند کې مې ځکه تاسو انتخاب کړئ
پوهېدم، چې ته راته خوشحالي راکولای شي
خاطره!

دا مې هم په زړه په کتابچه کې وليکل
چې په لومړۍ ځل دی راته ويل چې
زه د گړنگه غورځيدلې يم چې بيا مې ونه غورځولې.

هر ورځ راته مينه راکوه
همدا ستا دميني په شتون ژوندی يم

پوهېدم چې تاسو رانه ځئ
او په تلو کې دې راته وويل
په ځان پام کوه.
زما مينه هغه وخت ووژل شوه
کله چې تاسو پرېښودم.

هغه جالبه صحنه مې اوس هم په زړه ده چې په نړيو شونډو دې زما دواړه
سترگې ښکل کړې.

ستا خدا خومره بنکلا لري
چې ستا دمخ بنکلا خوچنده زیاتوي.

زه درسره مینه لرم
چې زما مینه هیخ اندازه نه لري
ستا لپاره

هر څه مې وپېژندل
خو ستا مینه مې ونه پېژنده.

انسان ډېرې هیلې او ارزوگانې لري
دا هم زما هیله او ارزو ده
چې خدای دې تل سوله راولي.
نری شونډې د موسکا ډک انځور دی
او وېستان مو د پیکي په سرد غرو په څېر لمنې سینگاروي.

خپلې ټولې هیلې مې پرېمنځلې
ځکه چې تاسو زه پرېښودم.

هغه پوهنتون هم پرېښود

پوهېرې ولې؟

ځکه چې تاسو دوکه کړو
غوښتل یې چې ستا مینه د تل لپاره هېره کړي،
هغه اوس د سرک په سر پوډر څکویږ

زما د ژوند لويه او ښه خاطره

هغه وه کله چې لومړی ځل مې ستا د سترگو ښکلا وليده

د هېرېدلو نه يې، پوهېږم چې مينه دې راکړې ده، خو مينه مې درته

درنکړه.

نه پوهېږم!

چې زړه مې ولې هر وخت په ژبه ستا نامه يادوي.

مور!

د کوره چې سحر راوځم

تر ماښامه راته دعا کوي

ځکه، اوس دا ښار د باروتو بوی کوي.

اخ!

اوس مې له زړه وينې څاڅي

تاسو راته درد راکړو.

چوپتيا مې په دې معنی نه ده چې زه ملامته يم

نه غواړم چې اوبښکې مو بی ځایه تويې کړم.

ډېر وروسته پوه شوم

چې ستا مينه زما لپاره حقيقي مينه ده

هر وخت دې راسره بد کړي

يو ځل بڼه هم وکړه

چې ستا د بڼو کولو يو څه خوند زه هم وگورم.

مينه نژدېکيت نه غواړي

حقيقي مينه د زړونو د پيوند نه کيږي

نو همپشه مې يادوه.

زه هغه څه ومه

چې تصوري نشو کولای

پدې هم نه پوهېدمه چې هرڅه ستاسو د برکته دي

ستا دا احساس اوستا دميني سره مې لوبې وکړې

اواخري مې هم پرېښودې، ما وښه

تاسو مې هيرکړئ

اخ!

هغه ژوند به څنگه وي

چې روح يې ته يې

مگر نن رانه جدايې

خپرنک وپه ټولنه

ای!

ته مه وایه چې ژوند دې څنگه دی
گل سره چې تنه نه وي وده نشي کولای
زما ژوند هم ته یې کله چې ته راسره نه یې ژوند به مې څنگه وي
کله داسې وژاړم وایم کاش چې
مینه مې نه وایې کړی، نن به مې
ولې داسې جدا ژوند کولای

بهاڼه مکوه نغوړم چې ستا د خولی
د روغ واورم
همداسې رښتین ولي ده چې ستا سره یم

هره خبره د هیرولوده
هغه خبره مې نه هیرېږي چې دی اوایل
نور مې آرام ژوند ته پریده.
ما دا نه ویل چې یوه ورځ به زه هم
په تش میدان کې پاتې کیږم
نن وگوره تنها او بی ستا ژوند تیروم.

خپرنک ویه ټولنه

درد!

دا هغه نامه ده چې ستا د خوانه ما ته را کول کيږي

نو هيله کوم نور مې بې درده کړه.

زانگو!

زه ستا په مينه کې داسې زنگيرم

څنگه چې ماشوم

په زانگو کې مور يې زنگوي.

سگرت!

دا به ما څه پيژنده

ستا جدايې مجبور کړم چې اوس يې هميشه څکوم

خدا!

که چيرته خدا اخیستل کيدای

نو د دنيا ټوله خدا به مې اخیستې وای

خو څه وکړم

ټوله رانه تاسو ووژله.

کله کله داسې وژاړم

چې آسمان هم راسره په ژړا پيل وکړي

نور تنها يم خو آسمان مې تل ملتيا کوي

ژوند کې هر څه يو تجربه کيږي

ما ستا په مينه کې دېره تجربه وليده

ته راشه خود بیرته تگ پریکړه مکوه

نه غواړم:

چې د مینې باغ مې خزان شي

پلار!

تاسو راته بڼه تربیه راکړه

نن وگوره چې هره یوه کیسه ستا په نوم لیکم

بنکلا!

ستا بنکلا ستا اخلاق دی

هیله کوم اخلاق مو نورهم ډېر کړی

چې بنکلا مو زیاته شي.

بې خوبې!

دا هم ستاسو د مینې درد دي

چې شپه په تنهایی کې ستا په درد سره سبا شي.

خیانت!

زه په دې نوم څه نه پیژنم

خو نن مې وپیژنده چې خیانت یعنی زما پریښودل او بل سره ژوند

جوړول

خپرنک ویه ټولنه

ژوند!

دا هم د کتاب به خیر دی چې هر څومره

یې مطالعه کړی

ډیر څه درته بنایي.

دومره مه مغروره کیږه

یوه ورځ به د خاورو لاندې شي

او غرور بدې خاورې شي

د هیږولو کوشش کوم نه مې هیږیږي

ای ظالمې

تا څومره زر هیږ کړم

اخ! اختر دا اختر هم بی ستابه تیر شي

اخ نن به مې بیا په زړه درد وی.

هر درد بدی هیږ کړم هو یودرد چې د هیږولوندی ته زما د رقیب سره

یوځای شوی

په ژوند کې هیڅکله خپلې هیلې چا پورې مه تړه ما هم خپلې هیلې تاسو

پورې تړلی دی ستاسو تگ سره هیلې مې هم لاری.

خپرنک ویه ټولنه

احساس خبرې کوي

ما هم ستا سره ژمنه کړې وه
چې هيڅکله کله مو نه پرېدم
خو تاسو څه وکړه؟

لاړې او زه مو تنها پرېښودم

تصوير!

دا مې د زړه دنيا ده غواړم
چې هميشه يې د ځان سره ويده کړم

انځور!

د ژمې اوږده شپه
يخه هوا د کرن خان سندرې
او ستا جدايې

اففو!

دا مې څه گناه کړې؟
درد دی دهيرولو ندى
او ته د پرېښودلو
نه پوهېرم څه درسره وکړم

مور ستا په قدر هغه څوک
پوهېرى نن چې څوک مور
نلرى خدايه هيڅوک بى موره نكړى

هغه وخت به ووايم چې امن شوه

کله چې د سولې بيرغ وگورم

خو امن د ولس يووالی غواړي

زه چې هر څومره ووايم چې بيل شومه

خونه نه ستا په بدن کې زما وينه ده

همدا وينه ده چې جدا کېدو ته مو نه پرېدي.

ما دا نه ويل چې يوه ورځ به زه هم په تش ميدان کې پاتې کېرم

نن وگوره تنها او بې ستا ژوند تيروم

سوله!

د هيواد وگړي بايد د سولې دپاره مبارزه

وکړي که چيرته سوله ونه غواړي

نو د مينې ژوند نشي کولای

علم!

که غواړی چې هيواد مو د سولې، امن

پاتوبی شي.

ځوانان د علم په قدر پوه کړی

خپرنک ویه ټولنه

نفاق!

داد نفرت مورده دا نه پرېږدي چې

ولس په اتفاق کې ژوند وکړي

نو اتفاق دپاره قومونه راټول کړي

هههه-

کله کله ستا هغه خاطرې چې پیل مود

دروازو له دیدنه وکړ

رایاد شي!

اوس مې په څنگ کې یې اوگوره ژوند لا بڼکلی شو

ژوند هغه وخت جوړېږي چې ته راسره یې

نو هیله کوم

ما یوازې مه پرېږده؟

اخ!

زړه مې دومره بې درده شو

کله چې مو ژمنه وکړه چې دوباره ستا ژوند ته راغلم

زړه!

دا داسې یوه نرمه ټوټه غوښه ده

چې ټول بدن یې خپل تعصرت لاندې

راویستلی دی دا هم رانه تا واخېست

پريکړه!

داسې پريکړه مکوه چې ما ناهيلي کړې
که چيرته مو پريکړه غلطه وکړه وروسته به ته هم په سره سترگو ژاړي.

هيله!

د هغه چا دپاره ژوند زده کړه چې هيله يې هم ته اوسې
نه دا چې وخت درسره تير کړي

سيند!

ما هر څه په سيند پرمينځل خو ستا يادونه مې هيره نشول
او نه مې وکولای شو چې ومينځم

سپورمې!

زه چې کله ورته اوگورمه د شپې سپورمې ته کټ مټ ستا د بنکلا په خير
تل به مې درته خندل نن تا هغه هم واژله

درد!

دا هغه نامه ده چې ستا د خوانه ما ته راکول کيږي
نو هيله کوم نور مې بې درده کړه.

لپونتوب!

زه هم ليونې شوم تا راسره ساعت تيرو او ما درسره مينه کوله
نن وگوره.

لپونتوب حد ته ورسيدم

سوله!

نوم يې ډېر اورم

مگر ليدلې مې نده خدايه يو ځل يې په افغانانوهم وليدل کړې.

سوله!

هر يو تعريف کوي خو د سولې دپاره څوک کار نکوي:

ای!

تر کومه به يو بل وژنو؟

مکتب!

دا د علم ځای خو دشمن مې هميشه يې سوځوي.

واه!

ولې ورسره مبارزه نکوو چې منع يې کړو

هېنداره!

زه هغه هينداره وم چې هميشه مې ستا سترگې پکې ليدلې.

نن ما ته ما ته يم.

کتاب!

ډېر کتابونه مې ولوستل خو ستا د بڼکلا کتاب اوس هم بې نومه پاتې چې

ستا بڼکلا ته کوم نوم ورکړم.

خپرنک وپه ټولنه

تنها!

دومره هم تنها نه يم چې ته يې فکر کوي
که ته راسره نه يې ستا هر يو خاطره راسره ده

یتیم!

ای!

مه ژاړه نشم کولای چې ژاړه دی
وگورم
دا ملت د هیچا د درد دوا نشو.

یتیم! ای!

ته ولې ژاړی؟

کاکا پلار مې مړ دې او زه کالې نلرم د اختر
د خان بابا زوی دوه جوړه کړي

اخ!

ربه تر خو به داسې یتیمان په وطن کې گورم، نور رحم وکړئ

نن به وژاړو زړه د سکون دپاره دغه ماشوم گناه څه وه

اخ!

ولې ولې د مور نه دا گلاب واخيسته

کله کله به مې د باران دپاره سوال وکړو خپل رب ته پوهیږی ولې؟
ځکه چې څوک نه پوهیږی چې زه ژاړم

احساس خبرې کوي

احساس خبره مکوه

احساس خو ته نلری چې یوازی دې پرینودم

ای!

زما اوبنکې دومره بې ارزښته ندي چې ستا دپاره یې توی کړم

نو ته هم هڅه مکوه چې درد راکړې

خزان!

زما ژوند هم دغه انځور په سیر خزان دی

وگوره ډېر څه پکې لیدایې شئ

ته مې هغه نړۍ یې چې په لیتون مو سترې او پیدا مې نکړې

زه انځور گراومه غوښتل مې چې ستا د ژوند انځور جوړ کړم

خو بريالي نشوم ستا انځور د جوړیدو رنگ مې پیدا نکړ

خاموشه انځور ډیر کیسې لری

درد، غم، سوچونه، دا ټول به یو انځور کې راټول شي نن مې بیا دا حال

دی

اخ!

لکه بې کوره مرغې چې په بارانه کې راته ځای نه پیدا کیږي

ولې مو داسې بې کوره کړم

مینه!

د احساس دی زه هر وخت یادوم
چې ما درته د مینې وویل او تاسو هم راسره ومنله...

خیال!

د مینې ټال کې ستا د خیالونو کې
زنگیدم

اخ!

نه پوهیدم چې ته به مې تر وغورځوی.

درد!

ته مې د درد درمل یې پوهیږم
او په انتظار مویم چې یوه ورځ به راشی
او زما د ټولو دردونو دوا شي.

ای!

تاته وایم راشه چې د ژوند کتاب
مې بې ستا اوس نیمگړی شوی دی
غواړم چې دا کتاب بشپړ کړم

انسان باید په ژوند کې ډیر هدفونه
ولري او د هر یو هدف تر لاسه کولو دپاره
باید د هرې لارې کار واخیستل شي.

هله بریالی به شي

ای!

هغه مه وژنه هغه کومه تېروتنه کړې؟
دا مې د ځوان نسل راتلونکی جوړوي
چې نوم یې استاذ دی

ژوند ډېر بڼکلی څنگه چې نوم بڼکلی دی
خو دشمن مو ژوند کولو ته نه پریدي

اوف څومره خوند!

کله چې راته ووايي: ته مې نړۍ یې
ای! پسرلی به راشي دا وطن به ټول بڼایسته شي
خو؟ بوی د باروتو به زه څنگه کړم دشمنه خدای دې واخله.

کتاب لوستلو سره غواړم فکر بدل کړم
دا ژوند فکر نکوم چې سکون پکې وي
ورځ تر بلې درد گورم.

موند

خپرنک ویه ټولنه

کتاب !

احساس لرم کتاب لرم،

پوهه لرم

راځه دا ډالۍ به د ځان سره وساتم.

ما به چې کله ستا سترگې وليدې

داسې بې اختياره به مې وويلی چې مينه مې يې. هره کيسه چې کوي تر

پای پورې

کوه ما هم ستا د کيسو پلمه درلوده

زړه سکون ته ستا خبرې

هر څومره چې راته کوی وایم چې بس يې

نکړی غواړم هميشه يې واورم.

خاندم داسې غواړم

چې په خدا تا دوکه کړم

نه غواړم چې زما درد زما د خولې فرياد وکړ.

امن، سوله، آرام، دا داسې نقطې دي

چې هیواد ورته اړتیا لري

څه به وکړو اوس څوک احساس نلري.

زه چې د امن نامه واخلم رقيب راته په خوله گذار راکړی وخت به راشي

دا قصور به درنه واخلم.

هغه وخت به ووايم چې امن شوه
کله چې د سولې بيرغ وگورم
خو امن د ولس يووالی غواړي.
ما به تل مې درته خندل نن تا هغه هم واژله!

ای!

غواړم د تل لپاره ویده شم
تاغواړم راشه کنه

مرگ!

هر درد به په زړه کې وساتم
غواړم.

چې د خدای حضور کې ستا شکایت وړاندې کړم.
ستوري!

شپه کې اسمان په ستورو ښکلې ښکاري
او ورځ په لمر
زما د ژوند ښکلا په تاسو ښکلې ده.

مور!

جار شم ستا چې نامه څومره ښکلې ده،
همداسې ستا صورت هم ښکلې دي.

خور!

دا د بل د کور څراغ دی
نو خور څخه په ژوند کې مه مایوسه کیږه
بلکې مینه ورکړه.

قلم!

تاسو به ښه وي هميشه بدې زما د مينې تعريف لیکلو
څو ورځې کیږي،
چې د درد نه غیر بل څه را ته لیکلی.

نن ورځ تیره شوه

ښه درد مې ولید خو تا ته مې هیڅ ونه ویل
پوهیدم چې ته نوره هم خوشحالیږي.

ستوري!

اې!

همدا دې چې اسمان ته زینت ورکړی داهم د الله لوی کینات دی.

انسان!

د انسان ژوند په تعلیم او اخلاقو ښکلی دی
کله لباسي ښکلا خو په کریمونو هم ښکلی وي.

اخلاق!

که غواړی چې د خلکو په زړو باندې سنت غوره کړی
نو غوره اخلاق وکړه.

زه هغه بالنسټ يم

چې هره شپه مې اوبنکې وچوی.

بيلتون!

ډير به ويريدم

چې خدايه په بيلتون رانه ولې نن وگوره جدا يو.

پلار!

ای ربه ته مې پلار ژوندې لري

نه غواړم:

چې څوک راته د يتيم نوم ستا به دنيا کې واخلي

خاطرات!

هر وخت پدې راته ويل چې بده خاطره را ته اوایه

مگر ما به انکار کولو

نن راشه درته اوایم چې بده خاطره داده چې تاپريښودم

خپرنک ویه ټولنه

درد!

دا داسې نوم دې چې هيڅ نه پتيري
ځکه د مينې درد هر چا ته خپله اواز کوي
سکون!

ته د کوم سکون خبرې کوي که ته وايې
زما مينه د سکون نوم دی
خو زه وایم درد تا ما ته هيڅ سکون رانکړ په خپله مينه کې

اوبه!

زما اوبنکې هم اوبه دي
خو فرق يې دادې چې اوبه په ژوند کې استعماليري:
اوبنکې ستا د درد دپاره بهيري

څه، څه تاسو يوازې پرېدم
هيڅکله غلطه پريکړه نشم کولای
نغوړم چې تا د لاسه ورکړم.

هينداره!

ودرېدم ورته او ستا درد کوم
چې تا راکړي ټول مې ورته وويلې
مگر هغه خاموشه وه صرف زما اوبنکو ليدل يې کول

ته راشه خود بیرته تگ پریکړه مکوه

نه غواړم:

چې د مینې باغ مې خزان شي

استاد!

ته مې مصنوعي پلار یې بڼه او بده لاره دواړه راته تاسو وښودله.

خزان!

زه پوهیږم چې یوه ورځ به لکه د خزان د ونې پانې په سیر زیر رنگ

غواړم

نن اوگوره چې ستا د بیلتون غم کې لکه خزان وهلي پانه شوم.

استاد!

ستا هغه مینه چې تل پدې خپلو شاگردانو ته ورکوله

نن مې هم په زړه کې ساتلې

ستا!

ته یې چې ما ته دې د ژوند کولو طریقه راوښودله

بې ستا سو زه هیڅ نه یم

مینه!

دا ژوند نوم دی

هغه ژوند چې نن دواړه یې گورو څومره د محبت ډک دی

خزان!

زما ژوند ستاسو د تگ وروسته ډېر خزان شو

غواړم چې ستا په مينه کې سپرلې وگورم

راشه چې مينه وکړو داسې مينه چې خلکو مو په مينه کې کيسې وليکې

هره ورځ به مې ويل چې نور درنه لرې لارشم:

خو نه هيڅکله و نه توانيدم چې تاسو پريدم او لارې لارشم

کفن!

دا مې لوی ارمان دې زما ژوند ته يې کله چې تاسو رانه لارې

غواړم چې ومرم نشم کولای ستا بيلتون وگورم

مور!

ته مې آرامش يې غواړم چې هميشه ستا په غيږه کې سر کېدم

ورور!

ته مې هغه هسې يې چې تل به دې له بدومنبع کولم:

نن وگوره خومره لوړ مقام لرم

درس!

دا مې اينده جوړ وي خو څه وکړم

ستا مينې مې اينده جوړه نکره او له درس سره سره يې کورنۍ هم رانه

واخيسته

توره شپه تپه تياره

اخ!

ستا يادونه ، تنهايې دا ډېر گرانه ده

زه وایم

چې نور به بڼه ژوند وکړم

ځکه تاسو پرېښودم:

مگر نه ، نه ، نه ستاسوپه تگ مې ژوند نور هم خراب شو.

پلار!

نن وگوره ستاسو د برکته راته دومره لویه جایزه راکړل شوه

غواړم چې ستا به شتون نورهم مخکې لاړشم.

کله کله به دومره ستړی شوم

چې خپل ژوند به مې بدې شوه دومره تعلیم وروسته هم د بل مزدوری

کوم.

خور!

ته مې د کور ډیوه یې پوهیږم

ستا د برکته مې کور روښانه دې

غواړم چې دا روښاني بل کور ته هم یوسی او خپل کور هم روښانه

وساتئ.

زه!

زه داسې يم څنگه چې فکر کوي

زه اوس تنها شوی يم

څوک نلرم په ژوند کې ډېر بې وسې شوی يم

کله کله به مې ستا نړۍ شونډې باندې دومره مينه راغله چې وخورم

خو څه وکړم دومره جرت مې نه درلود.

د موبائيل هغه مسج چې مو وويل

نور غواړم تنها ژوند وکړم

ډير درد راکړو

چې اوس مې خوب هم ورسره خراب شوی

قلم:

نور نه غواړم چې ستا درد وليکم

ما خو ستا په ژوند کې هيڅ د خوشحالي څه و نه ليدل

په ډېر درد ليکومې د ژوند زړه تور شو

هغه مينه چې په صداقت او ريښتوالي شروع شي

هيڅکله په نيمه کې نه پاتېږي.

خپرونکويه ټولنه

ابادی:

دا داسې کلیمه ده چې اوس یې هم په لټه دی
هیچا هم پیدا نکره دا وگوره هیواد مې کنډواله دې

هیواد!

خاوره مې د هیواد دا مې مورده
که شوک خیانت وکړي نو د مور سره یې خیانت وکړو
نو هیله کوم هیواد مو جوړ کړی

خیانت!

داسې لفظ دې چې تاسو راته راوړو
او زما د قصده زما د رقیب سره یوازې ژوند پریکړه دې وکړه
یوازني مینې ارمان چې غوښتل مې ستا په سینه سر کیدم هغه هم تاسو د

خان سره یوړل

هر څه ختم شو پوه شوم چې اوس مو پریښودم:
هغه څه مو د خان سره یوړل کوم چې تاسو راکړیو.

ډالی!

مینه په ډالی پیل شي او دوام وکړي

هره لحظه مینه وکړی

او په ډالی ورکولو خاطرې جوړې کړي

هر څه درد لري خو درمل هم لري
خو د مينې درد هيڅ دوا نه راوړي
کله به داسې وزوريدم چې ستا د پرينودلو هوډ به مې وکړو

ستا د دروغو قسمونه چې هيڅ زما په زړه کې څه مينه پيدا نکره پوهيدم
چې يوازې مې پرېږدي

جدايي!

ډېر درد يې راکړو خو هر درد ماته دا رانبايې چې نور دې هير کړم
خو نشم کولای ځکه زړه واک رانه مو پخوا اخيستی

کله به چې تنها شو او ستا بيلتون به و درد ولم
ستا راغلي مسجې به مې هر ځل تکرار کړي
خو زړه ته مې هيڅ سکون نه کيده
د ستا هره کيسه چې راته په نړۍ شونډو
کوی ما به هم ستا شونډو حرکت ته کتل چې هر
لفظ يې ملغلرې راوړولي.

تعلیم!

که چيرته تعليم ونکړي ژوند دی هم
نشي جوړولی
تعليم دی چې د ښه او بد تر منځ فرق کولای شي او د ژوند کولو پریکړه
کولای شي.

خاطره!

تاته چې مې کومه کتابچه درکړې
هر يو څه مې د زړه په مينه درته ليکلې
غواړم د خاطرو په خیر يې وساتي
ستا په سوچ کې به دومره جوړ لارم چې
يو ځای به شو او ديوالونه به مو جوړ کړل
کور به مو جوړ کړ خو ستا په يو غږ هر څه به ختم شو چې نور مې
يو اځې پرې ده.

هيله!

ډېر هيلي لرم غواړم چې پوره يې کړ خو د
وخت حالاتو څخه بڼه خاطره نلرم
نه مې پرېدي چې پوره شي

مينه درد او سکون دواړه لري
که چيرته راسره وې سکون او که جدا شوی درد
نو هيله کوم زما د پريښودو هوډ ونکړې

د هر لورې گير شويم او د هر لوري
گذار خورم

دا ځکه ولس مې ملاتړ نکوي او په نورو مې
پلوری داسې فکر نکړی چې هیواد د مور په نوم يادېږي

چيرته چې ځې لار شه خو زما هر يو ياد ځان سره يوسه
غواړم چې د يادونو سره مې ژوند وکړې

ارمان!

هو ارمان مې ستا د سترگو ليدل دی موده
اوشو اوس يې نه گورم

اخ!

نن مې په مخا راغله ډير بدلون يې کړی وو
اوس يې ژوند ملگری بل پيدا کړو

د هيرولو کوشش کوم نه مې هيرېږي

ای ظالمې

تا څومره زر هير کړم

هر درد بدی هير کړم

هو يو درد چې د هيرولو ندی

ته زما د رقيب سره يوزای شوی

خپرنک وپه ټولنه

ته زما بدن کې لکه ساه چې هر تنفس
سره مې ژوند مخکې وړم.
هغه دا هم راته وويل چې اوس
مې ژوند کې بل کس راغی خو پدې
خبره نده چې ما ټول ژوند ستا په نوم کړی

زما د هیلو پوره کوونکې تاسو یاست

هره خبره چې مې ستا منله
دا هم منم چې دی وويل نور مې
یوازې ژوند ته پریده

په لاره تک هم لکه د زرکې
چې هر یو درگوري زړه یې د ځان سره وړی

سترې ژوند نه پوهیږم
چې مقصر څوک دی ته که زه یم؟

ما هم ستا سره ژمنه کړی وه
چې هیڅکله کله مو نه پریدم
خو تاسو څه وکړه؟
لاری او زه مو تنها پرینودم

يادونه!

ستا تگ او يادونه زما په زړه کيدل
هغه ځای چې هميشه به سره يو ځای و
نن تنها او په ژړا تيروم

کله مې چې سترگې ستا په لور شې
نو ته هم په موسکې انداز راوگوري
حيران شم يو وخت دوه شکلونه
غوره کړی وی.

اخ!

دا ولی يو دم مو لاره ته بدلون
ورکړو
پوه نه او مه چې زما په شتون د نورو
سره هم اړیکې لری

سيوری ته دی ووايه چې تنها قدم وهي قدم
نور دی راسره نه يو ځای کيږي

تصویر!

ستا تصور اوس راسره نشته کله مو چې
پريښودم
نو تصویر مې درته وسواځوه.

احساس خبرې کوي

د ژمې دا يخه هوا

اخ!

رڼه زه به تر کومه دا دی بې وفا په یادونو

ژوند تیروم

اخ! رڼه

دا انځور اوبسکلی سیره غټ سترکی دنگه ونه

او د هغه دا جدا یې داوولی دا کومه

گناه سازا راکوی

غوښتل مې چې انځور دی په خپله

وینه رنگ ورکړم

خو د وخت حالاتو پری ښودم

انځور دی اوس راته کیسی

نه کوی کومې چې مې ستا سره

لیدلی وی

هیڅکله داسی مه وایه چې زما

هیلي به یو کس راته پوره کړي

هڅه وکړه خپلې هیلي خپله پوره کړه

کله کله چې درد راباندې زورشي

ستا هغه لیکل شو خط راواخلم

د ژوند د تړون ژمنه مو کړي

موری ته مې دنیا يې غواړم
ستا په دنیا کې همیشه ژوند وکړم

اختر د ټولو دی او هر یو
په خوشحالی تیروي
خو مسافر يې په سرو سترگو
را به ته يې راپه کور کړی

ماهم د زړونو د گټولو کمال زده کړو
اوس درته په یو اشاره ډیر زړونه کټم
ستا په قواره ویلو به موسکې شوم
کله کله به مې دوهم ځل دغه لفظ ویلو نه مجبور کړی

غوښتل دي چې د زړه خبره وکړې مگرو دي نکره
یوه ورځ به په هدیره کې یم ارمان به وکړی
چې کاش د زړه خبره خومې کړی وايې

واو!
دا دي په اوریدو به مې داسې خبره کوله چې ستا د خولې واو کلیمه
وارم دا راته ځانگړی خوند راکوي
ته چې کله خفه يې نو زړه مې هم درد کوي
غواړم چې همیشه مو خوشحاله وساتم

اخ!

لاولو دا هم يو خاطره ده چې ستا د خوانه راته پاتې ده

يو ځل خو بيا اوایه

زما اوبښکې تاسو بې ارزښته کړې اوگوره

اوس هم بهیرې

ستا یادونه نن دومره ډېر راباندې راوړیرې

نه پوهیږم چې نن ورځ ولې داسې ده

دا وگوره ناست يم ستا د یادونو سره مشغول يم

خزان!

ونه خزان شو ه پانه وغورځیده

زما ژوند هم دغه پانې ته ورته دی

چې ستا د لاس خزان شوه

او لاری رانه.

مینه څه ده؟

مینه درد، مینه غم، مینه لیونتوب، مینه بې وسي، که چیرته حقيقي مینه

وي نو خوشحالی ژوند کې سکون او آرامیش دی

خپرنک ویه ټولنه

نه پوهيږم،

چې ستا مينه په کومه درجه کې راځي
تر کومه به ځان زوره اومه تر کومه به همداسې سرگردانه يم
چې ته نه غواړي ما سره ژوند وکړي زه هم نو نه غواړم چې ستا به نوم
کينم

هغه کيسې چې مې هر وخت به خلکو اوريدلې
اوس يې نه اورم پوهيږم چې اوس مو يارانو تارونه نوروته غزولې.

غواړم چې انځور مو په وينو جوړ کړم
د مينې غټ ثبت دا دې غير بل نشم درکولی.

ته که د نورو سره ژوند جوړول غواړي
خو دا خبره دی ياده وي ولې چې زه به
تل ستا په نوم او په خپله ژمنه ژوند کوم

زه به درد څنگه نه گورم
ماته هر يو پينغور د يتيم راکوي
خير که زه اختر ته جامې نلرم

هغه بې وېشت هر يو به تر پوښتنه
وکړه چې گناه يې څه وه دا دی ځوان
صرف دومره به يې وويلی چې زما د زړه او ژوند سره يې لوبې شروع کړي

تيروتنه!

دا زما قصور دی منم
چې ستاسو په خبرو مې باور وکړو
نو هيڅکله داسې تيروتنه نکوم

رقيب!

ته غواړې چې مونږ جدا شو خو
زما مينه د هغه د زړه نه به څنگه اوباسی
مونږ په يو تارتړل شوي ميان

هڅه مکوه چې زمونږ په بيلتون

خوشحالي وکړې

زمونږ بيلتون د يو ساعت ډير دوام
نه کوي دا چې روسته پښيماڼه شي ښه به
وي خاموشه شي

دا څرگنده خبره ده چې هيڅکله مو يوازې

نه پريدم

ته مې د ژوند سکون يې.

هره خبره به درته وکړم که ته هم يو ښه د وفا راوښوده
چې ستاسو مينه حقيق ده نه دوکه

ډیره اوږده لاره مخکې مې پرته ده
خو ستاسو ملگرتیا ته اړتیا لرم
نشم کولای چې تنها پرې قدم وو هم
هغه یې نن واوږه دهغه گناه داوه چې
خپل هیواد یې له دشمن نه ساته
هغه په سینه ویشتل شوی
غلیمه خدای دی واخله

ای!

خدایه ج

ما ستا د خاطره پری باور کړی و
همیشه به راته ویل مینه لرم
پدی نه پوهیدم چې یوازې به مې پریدی

هر څه جوړه لري ربه
خوزه بې جوړه شوه
یک تنها ژوند مخکې وږمه

ای!

ربه ته مې ټول ارمانونه
پوره کړی
یوازینی هیله مې خپل د ژوند
ملگري ته مې ورسوي.

ای!

څه شو هغه د تړون خبرې کومې
چې دی ما سره کړی وی
نن ته د بل سره خو زه اوس هم ستا
د یادونو سره ژوند تیروم
اه دا څومره خوندور لفظ کله چې راته ووايي:
ته مې ارامگاه يې.

ای لري نه ده چې زړه مې ستا په زړه کې کور جوړ کړي،
کاشکې زما د وجود په اندازه دې راته زړه کې ځای راکړی وای.

غواړم په دی کعبه کې تل واوسم او تل تر تله دې طواف وکړم. البته د
زړه د نړیدلو لپاره مې هڅه مه کوه، ځکه چې هر زړه ځانته عالم لري او
دا عالم تر نورو علمونو ډېر پاک دی، سپیڅلتیا يې د خدای له عرش سره
تسبي شوې ده، نو ایا د خدای عرش د نړیدلو جوگه دی؟

هڅه مې بې ځایه نده
غواړم، چې تر لاسه مو کړم
نن ډېر خوشحاله يم

خبر وم چې د دې د لاسه هره ورځ وژل کېږم
پوهېدم چې یوه ورځ مې پرېږدې او راڅخه ځي
نن مې هغه خوب په حقیقت بدل شو

هنې به چې کله راته وويلې قواره
زړه کې به په ارامه مسکې شوم
دغه لفظ ماته ځانگړی خوند راکوي
هره پريکړه قوی عزم غواړي
تاسو بسيرې کوی خو عزم نلری

ستاسو نه شتون يې نه غواړم په زخم مې تيزاب ووهم
هر يو بار مې هر وخت راپه زړه شي کينم ښه ډير وژرام
وايم مه خفه کيږه يوه ورځ به بيرته را وگرځي

نه غواړم چې ستاسو ژوند خراب کړم
ځکه کينسر مې سيوا شوی دی

د ژوند کولو تاسو ناهيلي
نه غواړم نور ژوند وکړم
که تا راڅخه لاس واخيست
زه به د تل لپاره دا نړۍ پرېږدم

هره خبره دې خوږه ده
خو دا خبره، چې معجزې يې زما د ژوند د خاطراتو په کتابچه کې د
همېش لپاره ليکل شوي

خپرونکويه ټولنه

پوهېرم چې زما د بيمارۍ درمل يې
غواړم، چې ټول عمر مې درمل شي

هر ځل مو نوې پرېکړې کړي
زما پرېکړې مو هر ځل هېرې کړي دي
د هر انسان هيلې وي په زړه کې
زما هيله هم داده چې تا دې الله راته خوشحاله لري

خو ستا مينه مې اوس هم په زړه کې ده
پوهېرم چې ستا په زړه کې ماته اوس مينه نشته

يادونه:

چون زما لومړۍ ځل و او د دوستانو هڅه ونه وه چې د کتاب د چاپ
پريکړه مې وکړه نو انسان نيمگړې دی شايد ډېرې تېروتنې مې کړې وي
نو بحشش راته کوی او نيمگړتياوی راته په نښه کړی.

په درنښت

موندل شوي
خپرونکويې ټولنه

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**